

Oli poika paimenessa,
karjoansa kaitsemassa,
eväslaukku lantiolla,
lakkireuhka päälaella.
Metsän korpia samoili,
vaelteli verkallensa
lepikoissa lehminensä,
vasikkoineen varvikoissa.
Kalutessa karjalauman,
lehtipuita riipiessä
pajunvarsi silmiin sattui.
Kaivoi puukon kontistansa,
veti veitsensä terävän,
pajusta palan sivalti,
viilti vartta vihreäistä
siihen muodon muovaeli,
soittoputken sorvaeli.
Poika kiipesi kivelle,
kapusi kallion laelle
puhaltamaan putkehensa,
piipittämään pillillänsä.
Pajupilli pikkarainen
soreasti soinnahteli,
päästi ilmoille ilonsa,
tuntehensa taivahalle.
Sekalainen seurakunta,
väki kaiken kirjavainen
kuulosteli, kummasteli
oudon linnun lauleloita,
pajuputken piipitystä.
Päätti myöskin metsäläiset
yhtyä ilonpitohon.
Varis vanha vaakutteli,
liverteli pikku lintu,
käki kukkuja kukerti,
hopeitansa helskytteli.
Karjankellot kalkatteli,
huminoivat suuret hongat.
Jopa konsertti kohosi,
kalliolta kaiut nousi
luonnon suurehen salihin
metsä n kansan kuultavaksi.
Kun oli soitot soitettuna,
lopetettuna luritus,

oli aika aplodien:
Koivunrunko keinahteli,
kumarteli kuusenoksa,
havisivat haavanlehdet,
vipattivat kaikki varvut.
Oravainen oksan päällä
iloissansa, innoissansa,
kävyn maahan kapsahutti,
heitti kukkavihkoseksi.
Vielä poika päätteheksi,
loppusoinnuksi somaksi
puhalteli pillillänsä
sore'immat soinnuttelut
Kalevan kotokylille,
tälle maalle mainiolle.

Käki kukkui kuusikossa

Käki kukkui kuusikossa,
heliästi helkytteli,
kaiku vastas kalliolta,
koko metsola iloitsi.

Käki kukkui, metsä moikui,
kesän kertoi saapuneeksi,
kylmät päivät päättyneeksi.
Routa maasta pois pakeni,
kukkaset ne kurkisteli
kuullessansa kaiuttelut,
lempilintusen sävelet.